

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Judejko

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 r.

sprawy G. N.

obwinionej z art. 107 kw, art. 51 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 26 lipca 2016 r. w sprawie sygn. akt III W 692/16

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. S. J. kwotę 516,60 zł brutto tytułem kosztów obrony udzielonej obwinionej w postępowaniu odwoławczym z urzędu,
3. zwalnia obwinioną od obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za druga instancję.

Anna Judejko

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lipca 2016r. Sąd Rejonowy Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uznał G. N. za winną tego, że w okresie od 24 grudnia 2014r. do dnia 5 października 2015r. w K. na os. (...) poprzez uderzanie w kaloryfer oraz sufit swojego mieszkania ciężkimi przedmiotami, głośne okrzyki, używając obraźliwych słów i zgłaszając bezpodstawną interwencję Policji złośliwie niepokoiła K. i N. T. oraz ich małoletniego syna, w celu dokuczenia im, tj. wykroczenia z art.107 k.w. i za to na podstawie art.107k. w. wymierzył jej karę 400 złotych grzywny.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła obwiniona kwestionując poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne co do jej zachowania, wskazując, że to pokrzywdzeni zachowywali się niewłaściwie, wobec czego wyrok jest dla niej krzywdzący. W konsekwencji skarżąca wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Ustanowiony w trakcie postępowania międzyinstancyjnego obrońca z urzędu poparł apelację obwinionej i wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej okazała się całkowicie bezzasadna.

Na wstępie wypada zauważyć, że wbrew twierdzeniom apelującej, brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego materiału dowodowego, jak też poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie, prowadzących do uznania jej winną zarzucanego jej wykroczenia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i staranny przeprowadził postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie oraz wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, zaś ocena ta jest dokładna i wolna od błędów a dokonana została przez Sąd I instancji z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 4, 5 i 7 k.p.k. w zw. z art.8 k.p.s.w., przez co jest oceną wszechstronną, bezstronną i nie naruszającą granic swobodnej oceny; jest wreszcie zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Podkreślić w tym miejscu należy, iż zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k., przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną tego przepisu, gdy:

- a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- b) stanowi wyraz rozważenia wszelkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego,
- c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (wyrok SN z dnia 3 września 1998 roku, V KKN 104/98).

W ocenie Sądu Okręgowego, analiza akt sprawy i uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzą do stanowczych wniosków, że zaprezentowana w uzasadnieniu ocena dowodów spełnia wszystkie wyżej wymienione kryteria prawidłowej oceny.

Sąd I instancji rozpoznał sprawę pod nieobecność obwinionej - która prawidłowo powiadomiona o terminie nie stawiała się na rozprawie bez usprawiedliwienia - i wydał wyrok zaoczny zgodnie z obowiązującą procedurą. Wbrew twierdzeniom obrońcy zawartym w piśmie popierającym apelację obwinionej, Sąd nie miał żadnego obowiązku aby ustalać przyczynę nieobecności obwinionej. Sąd nie miał też również obowiązku przeprowadzania konfrontacji między stronami. Konfrontacja bowiem jest środkiem dowodowym, który Sąd może wykorzystać dla zweryfikowania wiarygodności przesłuchiowanych osób. Sam fakt jednak sprzeczności w relacjach poszczególnych osób nie obliguje Sądu do przeprowadzenia konfrontacji, gdy bez niej możliwe jest dokonanie właściwej oceny dowodów. Sąd I instancji dysponował w przedmiotowej sprawie wyjaśnieniami obwinionej, które ujawnił na rozprawie, a następnie zestawił z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności zaś z zeznaniami pokrzywdzonych potwierdzonych okazanym na rozprawie nagraniem z października 2015r. Powyższe pozwoliło na ocenę wiarygodności materiału dowodowego i zasadności postawionego obwinionej zarzutu. Nie było zatem konieczne, aby Sąd I instancji z urzędu dopuszczał dalsze dowody, jak podnosi obrońca.

Należy wskazać, że Sąd I instancji w sposób wszechstronny, z zastosowaniem zasad logiki i doświadczenia życiowego odniósł się do wyjaśnień obwinionej, a także zeznań świadków i wykazał niewiarygodność wyjaśnień obwinionej w zakresie, w jakim przeczyła opisywanym spójnie przez pokrzywdzonych zarzucanym jej działaniom. Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację, która jest kompletna i nie ma potrzeby jej powielania w tym miejscu, odsyłając do wspomnianego uzasadnienia.

Skarżąca w apelacji nie podniosła rzeczowych argumentów, które mogłyby podważyć ocenę dokonaną przez Sąd I instancji. W apelacji bowiem skarżąca, powieliła jedynie swoje twierdzenia zawarte w wyjaśnieniach, że nie dopuszczała się zarzucanych jej działań, przypisując jednocześnie negatywne zachowania pokrzywdzonym, przy czym wiarygodność twierdzeń obwinionej w przedmiotowej sprawie została skutecznie podważona. W konsekwencji należało uznać, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne znajdują pełne oparcie w prawidłowo ocenionym materiale dowodowym, natomiast zarzuty apelacji stanowią jedynie pozbawioną merytorycznego uzasadnienia polemikę z prawidłowym stanowiskiem Sądu I instancji, który trafnie uznał sprawstwo i winę obwinionej. Również kwalifikacja prawna zachowania obwinionej nie budzi żadnych wątpliwości.

Odnosząc się do kary wymierzonej obwinionej, stwierdzić wypada, że kara ta w adekwatnym stopniu uwzględnia okoliczności obciążające, jak również łagodzące, które Sąd miał na względzie, o czym świadczy uzasadnienie zaskarżonego wyroku. Kara ta przy tym nie jest nadmierna, zważywszy na wysokość dochodu obwinionej. Rację ma przy tym Sąd Rejonowy, że obwiniona uiszczając grzywnę powinna odczuć dolegliwość z tym związaną, aby zaprzestała złośliwego nękania swych sąsiadów. Kara ta spełnia zatem względy prewencji indywidualnej, jak również generalnej.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W punkcie drugim Sąd orzekł o kosztach obrony z urzędu na podstawie § 3, §4 ust.1 i 3, §17 ust.2 pkt.4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015r.)

Jednocześnie - z uwagi na wysokość dochodu obwinionej - Sąd Okręgowy na podstawie art.624§1k.p.k. w zw. z art.119 k.p.s.w. zwolnił ją od kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

SSO Anna Judejko